

[Ahlmann-Ohlson]

Men når vi taler om Kina, vil jeg gerne benytte lejligheden til at rose den nuværende regering, også fordi hr. Jørgen Estrup bringer titlen »industriminister« på bane. Jeg vil gerne rose regeringen for, at man så også har sendt en lille stribe ministre, eller én minister – hvordan man nu vil beskrive det – til Taiwan og dermed har brudt med den højst besynderlige politik, som man igennem årene har ført i forhold til Taiwan efter Singaporekonferencen, og den fandt jo også sted under den nuværende regering. Dermed var alibiet – grundlaget – på plads for at behandle Taiwan lidt mere anstændigt. Det vil jeg gerne rose denne regering for, og dermed er der jo stadig væk et godt grundlag for en bred enighed om Kinapolitikken.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Denne lille debat giver mig anledning til at stille et direkte spørgsmål til udviklingsministeren, nemlig om vi dog ikke kunne anbefale udviklingsministeren at følge op på striben, om jeg så må sige, og tage til Tibet for derved at få verdenssamfundet til at fokusere mere på det sted, hvor det rigtige problem er. Der er jo nemlig ikke blot tale om de problemer, som kineserne selv erkender, men vi ved, at der er et helt område, som er blevet indlemmet i Kina, hvor problemerne er så alvorlige, at vi selvfølgelig kun kan takke udenrigsministeren for, at han i en bisætning fik det sagt.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

I fortsættelse af fru Annette Justs bemærkning om Tibet synes jeg, det kunne være berettiget på denne plads efter de bemærkelsesværdige og dramatiske rapporter, der har været fra det engelske radio- og tv-selskab BBC om massive ødelæggelser af Tibets kulturelle og historiske grundlag, at spørge, om udenrigsministeren vil tage initiativ til, at der bliver sendt et EF-undersøgelingshold til Tibet med deltagelse af eksperter på Tibetområdet for at få belyst de dramatiske påstande, som BBC er kommet med.

Derudover vil jeg gerne sige til hr. Peter Duetoft – skønt hr. Peter Duetoft jo allerede har fået et klart svar fra konservativ side – at vi

mener, den kritik, som udenrigsministeren havde med under sit nylige besøg i Peking, er berettiget. Men hertil kommer altså nu den særlige vinkel, der drejer sig om et lille folk, hvis eksistens er truet, og hvor det må være på sin plads at De Europæiske Fællesskaber tager et initiativ.

Formanden:

Jeg giver ordet til hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning, og så vil jeg tro, at rækken af korte bemærkninger i denne omgang er ved at være udtømt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes, man skal rose udenrigsministeren og ikke glemme, at udenrigsministeren faktisk rejste Tibetspørgsmålet så kraftigt i Kina, at der var dele af erhvervsdelegationen, der syntes, det var for kraftigt, så der er i hvert fald ikke nogen grund til at sige, at den nuværende regering ikke har gjort noget.

Jeg skal for god ordens skyld så sige, at Udenrigspolitisk Nævn her i huset i sit svar på en invitation fra Kina har meddelt, at vi da gerne vil komme, men at forudsætningen er, at vi får mulighed for at besøge Tibet samtidig, så det signal er altså også sendt ud.

Men jeg vil gerne sige, at jeg er lidt ked af, at det her pludselig er blevet til en Kinadebat, for mit oprindelige ærinde var faktisk at stille det spørgsmål, om det altid er klogt at trække sig ud, når menneskerettigheder et sted i verden knægtes, og om det ikke ville være klogere at forsøge at lave en anden form for bistand, der gik uden om regeringerne. I den forbindelse vil jeg gerne bruge Tibet som et eksempel. Hvad i alverden gavner det menneskene i Tibet, at vi bliver ved med at skælde ud på Peking, der er fløjtende lige glade? Havde det ikke været mere elegant, om vi sagde, at vi gerne vil bruge nogle internationale bistandsmidler – det kunne være UNESCO, det kunne være danske midler via EF – til f.eks. at hjælpe tibetanerne til at lade deres historiske monumenter overleve? Ved at gå ind og støtte den slags ting ville vi medvirke til at bevare den tibetanske identitet.

Jeg vil gerne spørge Det Konservative Folkeparti: Hvad er ideen med at sige: Vi vil overhovedet ikke røre dem – og så i øvrigt sige, at